



De prijs der Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden. —

WOENSDAG 2 JUNI.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 2) centen behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Buitenlandsche berigten.

RUSLAND.

St. Petersburg, 18 mei. Uit Moscou wordt van den 10den mei geschreven, dat uit verscheidene gouvernemen ten zeer gunstige berigten omtrent het winter-koorn ontvangen zijn, zoodat de graanprijzen in Moscou in korten tijd 20 pCt. gevallen zijn.

GRIEKENLAND.

Triest, 20 mei. Volgens brieven van den 12den dezer, die wij met de laatste stoomboot uit Athene ontvingen, is het tot nog toe tot geen bloedvergieten gekomen, daar *Mustapha-pacha* met de uiterste gematigdheid te werk gaat, en geene zachte middelen onbeproofd laat, om de rust op het eiland weder te herstellen. Men was in Canea gespannen op de aankomst van nieuwe depêches uit Konstantinopel, en uitte de bezorgdheid, dat *Mustapha-pacha* door de Porte tot maatregelen van gestrengheid zou aangespoord worden. De op dit oogenblik misschien be werkstelligde afvaart eener aanzienlijke Turksche expeditie, versterkt deze bezorgdheid, die men algemeen ook in Griekenland had. De magt der Candiërs wordt op 15 tot 20.000 man begroot, van welke overigens hoogstens 5000 met geweren gewapend zijn. De Candiërs hebben in den laatsten tijd van het Grieksche vasteland menige versterking aan manschappen ontvangen, naardien het verscheiden benden gelukt is, de waakzaamheid der Grieksche regering, welke de inscheping van Candiërs en andere Grieken naar het eiland met alle in hare magt staande middelen zoekt te beletten, te verijdelen. Zoo bereikte voor korten tijd een zekere *Nikolas Kalamattinas* met een tamelijk sterken hoop het leger der Candiërs, en werd aldaar bij zijne aankomst met groote vreugde begroet. Mogt het tot een bloedig zamentreffen komen, zoo is in allen gevalle de uitslag op beide zijden twijfelachtig, in weerwil van het voordeel, dat de artillerie den Turken zou kunnen aanbrengen. (Allg. Zeit.)

Ancona, 18 mei. De laatste mededeelingen uit den Archipel spreken zeer bepaald van het uitbreken van belangrijke onlusten in Zuidelijk Macedonië. De Christenen schijnen overal op te staan en naar eenen verbeterden toestand te haken. De voornaame verzamelpplaats voor de Macedonische raja's zou de smalle landtong van het voorbergte *Monto Santo* (Athos) geworden zijn, waar zij de door de natuur reeds vaste stellingen, die zij innemen, zoowel naar den zee kant als op de landzijde zoeken onneembaar te maken. De insurgenten zonden van de kloosters alle mogelijke ondersteuning genieten, ja men beweert, dat in de rijken derzelve zich vele monniken bevinden. Zoo als bekend is, is het voorbergte Athos door 4 à 5000 monniken bevolkt, die omstreeks dertig aldaar gelegen kloosters bewonen. Als een der voornaamste aanvoorders der Christenen wordt een zekere *Karafasso* genoemd. (Allg. Zeit.)

DUITSCHLAND.

Stuttgart, 24 mei. De beweging tegen het Engelsche handelsverdrag heeft zich van den geheelen fabriekstand meester gemaakt, en zal ook aan de naburige staten medegedeeld worden, om het »groote volksongeluk», zoo als men het verdrag noemt, te verhoeden. Men spreekt van eene deputatie aan den koning, om voor de dadelijke opzegging van het verdrag te willen medewerken; van eene circulaire aan alle fabrikanten in het tolverbond, met de uitnodiging, het zelfde te besluiten; eindelijk van eene in juni te houden algemeene vergadering der fabrikanten van Württemberg, Baden en Hohenzollern, om over de aansluiting aan de door Augsburg voorgeslagene vereeniging van fabrikanten te beraadslagen. (Rad. Zeit.)

Frankfort, 27 mei. De goede financiële toestand van onzen staat wordt, onder een wijs bestuur, op eene hoogst bevredigende wijze onderhouden. Het budget, hetwelk aan het tegenwoordig vergaderde wetgevend ligchaam zal voorgelegd worden, toont, zoo als men uit eene geloofwaardige bron verneemt, een overschot van 170.000 gulden aan; deze som zal zoodra mogelijk tot terugkoop en vernieling van obligatiën onzer staatschuld gebruikt worden. Dit resultaat doet te meer genoegen, daar niet alleen in de staatsbehoeften in ieder opzigt op eene voldoende wijze voorzien is, maar ook voortdurend aan belangrijke verfraaijingen onzer stad veel besteed is. Deze laatste opmerking geldt de talrijke gebouwen en aanleggen, die jaarlijks de schoonheid en aangenaamheid onzer stad vermeerderen.

Mannheim, 27 mei. De verloopen winter en de daarop gevolgde lente onderscheiden zich beide door uitersten, die wel nog zelden voorgekomen zijn. Het verschil der temperatuur bedraagt 45 graden Reaumur. Op den koudsten dag van den winter toonde de thermometer 20 graden onder 0 en thans staat dezelve des middags op 23—25 graden boven 0 in de schaduw. In de zon was dezer dagen 36 graden.

OOSTENRIJK.

Van den Donau, 22 mei. De bankier *Salomon von Rothschild* moet bij zijne toegewoondige reis van Parijs naar Weenen zich eenigen tijd in Weenen ophouden, waar, zoo als men meent te weten, hem belangrijke bezigheden wachten. Evenwel wordt door meestal goed onderrigte personen verzekerd, dat er van geene nieuwe Oostenrijksche staatsleening kwestie is. Daarentegen zullen er misschien, onder medewerking van den beroemden financier, zekere nieuwe inrigtingen bij de keizerlijk Oostenrijksche bank gemaakt worden, die in den laatsten tijd haren vroegeren werkring zeer beperkt heeft. Dit heeft vooral op de industriële ondernemingen in den keizerstaat eene zeer voelbare terugwerking gehad, terwijl de prijs der bank-acliën zelfs, wijl men voor het naaste halfjaar geene aanzienlijke dividenden verwacht, eenige honderd gulden het stuk bij het vorige jaar achteruitgegaan is. (Schw. M.)

PRUISSEN.

Berlijn, 25 mei. Bij de parade op gisteren had ook de graaf van *Nassau* als gast tegenwoordig zullen zijn, maar werd door ongesteldheid verhinderd, en Z. M. de koning vereerde hem na de revue met een bezoek in zijn hôtel. De monarch zoowel als de prins van *Pruissen* zagen er frisch en gezond uit, hetwelk van eenen volkomenen welstand getuigde. Wij weten, dat de prins de laatste groote reis gelukkig afgelegd heeft, maar wij vernemen ook, dat hem in de noordsche keizerstad weder een ongeval is overkomen, zoo als hij er vroeger reeds meer getroffen heeft. Terwijl hij met de keizerlijke familie het schouwspel wilde genieten van twee schepen van stapel te zien loopen, en zich over eenen vorder naar een klein vaartuig begaf, brak deze vorder en hij viel in de Newa (volgens eene andere lezing in een met water gevulden gondel onder de planken brug); intusschen werd hij er, nabij den oever, spoedig uitgehaald en bleef volkomen onbezoerd en gezond; de beide grootvorstinnen *Olga* en *Alexandra*, voor welke hij nitging, sprongen nog te regter tijd op den oever terug. De keizer en de troonopvolger met hunne vrouwen waren vooruit gegaan en bevonden zich reeds aan boord. Gelukkig had de gevaarlijke val geene verdere gevolgen, als een niet geringen schrik. (Kön. Zeit.)

ENGELAND.

Londen, 29 mei. Het bekende voorstel van sir *R. Peel*, om het Lagerhuis te doen verklaren, dat het

geen genoegzaam vertrouwen in de tegenwoordige ministers stelt, en dat het, onder zoodanige omstandigheden, met de constitutie strijdig was dat zij langer aan het bewind bleven, heeft eergisteren en gisteren genoemd Huis bijna uitsluitend bezig gehouden, nadat de voorsteller zich daaromtrent in het breede verklaard en onder anderen op historische gronden betoogd had, hoe sedert de komst van het huis van Hannover op den Engelschen troon, de beroemdste staatslieden, zoo als sir *R. Walpole*, lord *North* en de hertog van *Wellington*, het roer der zaken uit de handen hadden gegeven, zoodra zij, over gewichtige punten, de meerderheid tegen zich hadden, of zelfs, zoo als met lord *Sidmouth* in 1804 het geval was, slechts eene zeer geringe meerderheid aan hunne zijde telden. Hij, sir *R. Peel*, zelf, had, herinnerde hij, deze voorbeelden nagevolgd, en lord *J. Russell*, die thans eenen anderen weg insloeg, had in een door hem uitgegeven staatkundig werk gezegd, dat geene raadslieden der kroon aan het bewind konden blijven, bijaldien zij het vertrouwen van het Huis der Gemeenten derfden.

In het andere deel zijner rede somde hij de talrijke gevallen op, in welke lord *Melbourne* en zijne ambtgenooten hunne ontwerpen afgestemd hadden gezien, of tot het wijzigen daarvan, in den geest der conservativen, genoodzaakt geweest waren. Zoo wel hij, als andere leden der behoudende partij, inzonderheid sir *J. Graham*, trachtten tevens de naar hun inzien verkeerd genomen maatregelen van het tegenwoordig kabinet, zoo wel ten aanzien der buiten- als binnenlandsche politiek, in het licht te stellen, terwijl sir *R. Peel*, in den loop zijner rede, meermalen te kennen gaf hoe hij het niet onmogelijk achtte weder tot eersten minister benoemd te zullen worden, in welk geval hij zeide tijd van beraad te zullen vragen, om te overleggen wat ten algemeenen beste het raadzaamst was. Alles wat hij bij deze gelegenheid voordroeg onderscheidde zich weder, als naar gewoonte, door geregelde ontwikkeling van denkbeelden, met de meest mogelijke bescheidenheid gepaard, welke door verscheiden leden, die hem ondersteunden, op verre na niet in gelijke mate bewaard is.

Van de ministeriële zijde is hoofdzakelijk aangevoerd hoe het Huis zelf, bij gelegenheid van een soortgelijk voorstel als het tegenwoordige, met de meerderheid van een en twintig stemmen verklaard had, zijn vertrouwen aan de tegenwoordige raadslieden der kroon te schenken; dat zulks bij verschillende gelegenheden was gebleken, en dat de ministers, mogten zij ook nu of dan de meerderheid tegen zich hebben, volkomen gerechtigd waren hunne posten te behouden, tot dat zij, door eene ontbinding van het parlement, den volksgeest hadden geraadpleegd.

De discussiën zullen woensdag voortgezet worden. Sir *R. Peel* heeft niet in een zoo lang uitstel der bijeenkomsten toegestemd, alvorens van lord *J. Russell* de verzekering ontvangen te hebben, dat de verdere behandeling zijner motie den voorrang boven alle andere zaken erlangen zou.

Door den heer *Scholefield* is in de zitting van gisteren aangekondigd, dat hij donderdag de verklaring van het Huis af zal vragen, dat de ellende, waarin de arbeidende klassen in de fabriekdistricten, ten gevolge van lage dagloonen en gebrek aan werk, verkeeren, het parlement verbiedt uit een te gaan, alvorens middelen tot leniging daaraan beradeld te hebben.

Het Huis der Lords, aan hetwelk weder talrijke petitiën, zoo voor als tegen veranderingen in de bestaande graanwetten, zijn ingediend, zal zijne zittingen eerst aansaanden donderdag hervatten.

Nergens blijkt nog met zekerheid, dat het slot-pro-

locol wegens de vereffening der Oostersche zaken, door de vertegenwoordigers van al de groote mogendheden alhier, werkelijk reeds in geteekend.

— Over het zuidoostelijk gedeelte van Engeland is donderdag avond tusschen acht en negen ure een zwaar onweder losgebarsten, dat vooral in Berkshire van ongemeen groote en talrijke hagelsteenen vergezeld ging die duizenden van glasruiten vernield en ook aan het gewas groote schade veroorzaakt hebben.

— Gedurende het vorige jaar zijn in deze hoofdstad niet minder dan zeventigduizend zeventienhonderd personen, voor korteren of langeren tijd, in verzekerde bewaring genomen, waarbij het opmerking verdient, dat ver het grootste gedeelte hunner noch lezen noch schrijven kon, hetwelk als bewijs wordt aangevoerd dat de neiging tot misdaad naar gelang der toenemende beschaving vermindert.

— In het *Journal de Havre* leest men het volgende: »Bureau van den telegraaf te Portsmouth, 28 mei 1841. Met bijzonder genoegen vermelden wij de volgende daadzaak. In den laatstvervorigen avond is aan het gouvernement officieel bekend gemaakt, dat de stoomboot *de President*, welke met zooveel ongeduld verwacht werd, te Holy-Head is aangekomen; deze depeche is aangebragt met den spoorweg, die dezelve heeft ontvangen op het oogenblik van vertrek.»

Dépêche aan den kommandant sir *Edward Codrington*:

»Ik ontvang op het oogenblik de tijding, dat de *President* te Holy-Head op de kusten van Wallis is aangekomen; dit vaartuig is door het ijs opgehouden. Doordien ik vermeen dat dit bericht u belangrijk kon zijn, meld ik het u zoo als ik hetzelfde op dit oogenblik ontvang.»

FRANKRIJK.

Parijs, 27 mei. In de zitting van de kamer der gedeputeerden van heden, heeft de minister *Guizot*, bij gelegenheid der behandeling van het hoofdstuk der begroeting betreffende Algiers, het woord gevraagd en, op de volgende wijze de valsheid der aan koning *Lodewijk Philips* toegeschreven brieven verkondigd:

» Sedert eenigen tijd, zeide de minister, hebben onder het publiek de schandelijkste en logenachtigste geruchten geloopten betreffende zoogenoemde verbindtenissen, welke de regering des konings jegens de vreedende mogendheden zou hebben aangegaan tot het geheel of gedeeltelijk verlaten onzer bezittingen in Afrika. Hadde men die geruchten in de Kamer herhaald, ik zoude dezelve hebben ontvangen zoo als zij het verdienen. Maar niemand heeft hier ze durven herhalen. Des niet te min hebben zij zich stoutmoedig daar buiten vertoond. De Kamer staat op het punt van uit een te gaan en wij hebben dezelve niet willen sluiten zonder al deze lastertaal formeel te lozenstraffen. Op geen tijdstip, onder geenen vorm, heeft de regering des konings, — en daaronder versta ik alle groote staatsmagten, — eene zoodanige verbindtenis aangegaan. Al hetgeen voor Afrika sedert 1830 tot heden gedaan is, bewijst luide het tegendeel van hetgeen gezegd is. De eenige door ons aangegane verbindtenis is om onze Afrikaansche bezittingen te behouden; elk daarmede strijdig bewerken is laster. » De hertog *de Valmy* in deze woorden des ministers eene zinspeling op eene door hem uitgegevene brochure gezien hebbende, zeide eenige woorden ter zijner verdediging, en de minister vervolgde: »Ik heb niemands regt betwist, ik heb geene regering beschuldigd; die gewoonten zijn evenmin van mijnen smaak als van mijnen pligt; wat ik gezegd heb, herhaal ik, dat namelijk sedert 1830 Frankrijks ware belangen zonder eenige aarzeling hoegenaaamd zijn verdedigd geworden. Alle daarmede strijdige berichten logenstraf ik van dit spreekgestoelte op de formeelste wijze.» Na dit incident zette de Kamer-kamer de beraadslagingen over het budget van ontraagsten voort.

— Het getuigengehoor in de zaak van *Darmès* en zijne twee medebeschuldigden is heden voor het hof der Pairs afgelopen. De procureur-generaal de beschuldiging tegen alle drie ondersteund hebbende, begonnen de pleidooijen des verdedigers. De advocaat *Pinede*, voor *Darmès*, betogde dat deze blijkbaar slechts een blind werktuig in de handen van meer schrandereren was geweest, vermits hij, blijkens de verklaringen van alle getuigen, een man van zeer bekrompene verstandelijke vermogens is. De beide andere advokaten pleitten het onbewezene der complicité van *Duclois* en *Considère*. Men gelooft dat heden avond de debatten zullen afloopen en dat morgen het arrest zal worden uitgesproken.

Parijs, 29 mei. Een der dagbladen deelt eenen brief van prins *Louis Bonaparte* mede, in welchen hij zich

zeer beklagt over de gestrengte behandeling op het fort van Ham, waar hij dezelfde vertrekken bewoont die tot opsluiting der gevallen ministers van *Karel X* gestrekt hebben. De vader van genoemden prins, voormalig koning van Holland, is, volgens eene brief van Livorno, over Napels en Civita-Vecchia aldaar aangekomen.

SPANJE.

Madrid, 23 mei. Eene ernstige oppositie wordt tegen het ministerie voorbereid en verschillende afgevaardigden, die voor het driemanschap gestemd waren, hebben hunne demissie der verschillende posten, welke zij bekleedden, genomen, ten einde hunne geheele onafhankelijkheid in de parlementaire debatten te behouden.

Binnenlandsche berichten.

Amsterdam, 31 mei. Naar men verneemt, heeft *Z. M.* bepaald dat met den laatsten dezer maand de kapitein ter zee *H. W. van Maren* eervol ontslagen zal zijn van het bevel over het uit de Oostindien teruggekomen frogat *de Maas*, en dat hetzelfde met 1^o juni eerstkomende tijdelijk zal worden opgedragen aan den zich thans op non-activiteit bevindenden kapitein-luitenant ter zee *H. W. T. Coops*.

's *Gravenhage, 29 mei.* Men verneemt, dat op den 28^{sten} dezer, ten gehoor bij *Z. M.* is toegelaten de gepensioneerde generaal-majoor der artillerie, *Camp*, met zijne negen zonen, allen officieren van het Nederlandsche leger; na alvorens te Delft deszelfs 50-jarig huwelijksfeest te hebben gevierd. Opmerkenswaardig moet het gewest zijn, den 80-jarigen hoogstverdienslijken grijsaard, deze schaar van officieren den geliefden koning te zien voorstellen. Bedriegen wij ons niet, dan is deze de oude krijgsman, welke door professor *Boscha*, in zijn: »*Nederlands helden te land*," onder de helden van de laatste verdedigers der republiek en Oranje wordt gerangschikt, en wiens voorvaderen de gehechtheid aan Oranje en Nederland met hun bloed bezegelden.

's *Gravenhage, 30 mei.* Tot predikant bij de Nederlandsche Protestantsche gemeente te Maastricht is, zoo men verneemt, benoemd de heer *W. Laatsman*, thans predikant te Rheede.

's *Gravenhage, 31 mei.* *Z. K. H.* de prins *de Joinville* heeft seregeren morgen de tentoonstelling van schilderijen bezigtigd en daarna een dejeuner aangenomen op het buitenverblijf van *Z. K. H.* prins *Frederik der Nederlanden*. De prins heeft vervolgens een bezoek tot dankbetuiging bij HH. MM. en bij HH. KK. HH., de prinsen *Alexander* en *Hendrik*, afgelegd en heeft daarna de eer gehad ten hove te dineren.

— Gisteren morgen ten 6 ure heeft *Z. K. H.* deze residentie verlaten. De prins zou den afgelopen nacht aan boord doorbrengen. Op zijnen weg derwaarts zou hij de groote sluisen van Katwijk bezoeken.

— *Z. Exc.* de heer *W. H. baron Schimmelpenninck van der Oye van de Poll*, benoemd minister van binnenlandsche zaken, heeft gisteren ruim een uur aan het ministerie doorgebracht. Morgen zal *Z. Exc.* de werkzaamheden opratten. De luitenant-generaal *de Kock* heeft reeds van onderscheidene ambtenaren, die met *Z. Exc.* in regstreeksche aanraking waren, afscheid genomen.

— Door *Z. M.* is aan *mr. J. van der Sleyden*, griffier der staten van Zuid-Holland, eervol ontslag verleend uit die betrekking, met toekening van pensioen.

Rotterdam, 28 mei. Heden morgen, omstreeks 10 ure, kondigde het gebulder van het geschut van sommige der op de reede voor deze stad liggende schepen, de terugkomst aan van *Z. K. H.* den prins van *Joinville*, bij welke gelegenheid de geheele equipage van *de Pegasus* paradeerden. *Z. K. H.* werd aan 's rijks werf door HH. burgemeester en wethouderen gecompimenteerd, hetgeen door hoogstdenzelven op de minzaamste wijze werd beantwoord. Nadat *Z. K. H.* de fabriek der Nederlandsche stoomboot-maatschappij aan het over deze stad gelegen Feyenoord, benevens 's rijks werf in oogenschouw genomen en het merkwaardigste daarvan bezigtigd had, is *Z. K. H.* kwartier over 2 ure weder naar de residentie vertrokken. Naar men nog verneemt, zou door den heer directeur *Böntgen* vergoeping aan *Z. K. H.* zijn verzocht, ter herinnering van hoogstdezelfs bezoek te Fyenpoord, om eene hinnen kort gereed zijnde stoomboot naar hoogstdezelfs naam te mogen noemen, hetgeen door *Z. K. H.* met de meeste welwillendheid is aangenomen.

Mengelwerk.

De Deutsche landverhuizing.

Het *flexibile beneficium emigrandi* (1) heeft, sedert het bij de rijkvergadering van 1530, bij den eerste godsdienstvrede van Passau en bij den Westfaalschen vrede van Munster en Osnabrug in 1648 vermeld is geworden, tot aan de jaren van hongersnood van 1816 en 1817, en tot aan de redevoeringen op den bondsdag, nooit opgehouden een nationaal belang van Duitschland te zijn. De vrijheer von *Saxen* heeft daarover vele welgemeende woorden gesproken, maar die, als zoo vele andere stoffelijke en geestelijke bemoeijingen, als rook in den wind zijn verwaaid. Men kan aannemen, dat, in den loop van het jaar 1840, omstreeks 20,000 Duitschers een ander vaderland aan gene zijde van de zee hebben gezocht. Hiervan trokken ongeveer 2800 (langs de slechtste wegen) over Frankrijk, België of Holland; ongeveer 4200 over Hamburg, en de meerderheid van 12,806 over Bremen, dat weinig veruit van het Bremer aantal in 1839, namelijk 12,421. Die van het verloopene jaar werden, bij de nitnemend goede behandeling der Bremer reederij, op 139 meest Bremer schepen, naar Baltimore, New-York, New-Orleans, Philadelphia, Charlestown, Richmond, Boston en Portland overgevoerd. Dat zulk eene groote meerderheid over Bremen trekt, kan onmogelijk verwondering baren bij den verdienden roem dien de senaat zich heeft verworven door eene reeks van zorgvuldige ordonnantiën over de ontvangst, den vrachtprijs, vermoedelijken overvaartstijd, de ruime huisvesting, voeding, het gezondheids-toezicht en de zorg tegen willekeur of misbruiken der reeders of kapiteins, zoo als die met name tegen Fransche ladingplaatsen en kapiteins gedurig in Amerikaansche en Duitsehe dagbladen vermeld worden. Deze tak van scheepvaart is in Bremen geenszins, zoo als op vele andere plaatsen, in handen van gedoopte of ongedoopte joden, die, met hulp van hunne vrienden in Hull of Liverpool, de arme Duitschers eerst schoon uitpluudoren, en reeds meer dan eens zulke hulpeloze wezens, in plaats van negerlagen, in de geëmancipeerde koloniën verslaggerd hebben; evenmin is hij daar, in handen der stoom- of pakelbooten, die natuurlijk betalende landverhuizers liever hebben dan eenvoudigen ballast. De honderden van Bremer etablissementen in Noord-Amerika, die zoo veel hebben bijgedragen om de guldijste ongeluksheden, door de fallissementen in New-York en Baltimore veroorzaakt, zoo goed als spoorloos te doen verdwijnen, zijn natuurlijk niet werkloos om de landverhuizers voort te helpen. Herhaaldelijk te Bremen en Hamburg gedane aanvragen doen gelooven, dat meer dan eene Duitsehe regering niet vreemd is gebleven aan het voornemen, om bij de hier en daar bedenkelijk toenemende overbevolking eene landstreek in het westen der Vereenigde Staten aan te koopen. In de staten Indiana, Illinois, Missoupi en Arkansas is nog zeer veel zoogenoemd congres-land te krijgen, en bij eenen koop in massa zou wel zeer goed land tegen eenen zeer matigen prijs te koopen zijn, misschien voor 1 à 2 dollars per acre. Ook is er in het aan de Vereenigde Staten grenzende Texas nog zeer veel land en zeer goedkoop te krijgen. Maar zoo lang de van Mexico afgescheidene republiek, die pas onlangs door Engeland, Frankrijk, België en Holland erkend is, niet door een staatsvdrag aan de Vereenigde Staten is verbonden, laat men onze Duitschers niet gaarne daar heen trekken, daar oorlogsrampen ligtelijk hun eerst bestaan konden verwoesten, dewijl de moedersstaat Mexico veel rijd en kwaden wil tegen Texas voedt.

Bij den aankoop van landerijen in de Vereenigde Staten moet men intusschen met de grootste voorzigtigheid te werk gaan. Om strijd vallen daarbij de grootste bedriegeryen voor, vooral in het ophemelen van de voordeelen der aan te koopen gronden, waarlegen men zich slechts door persoonlijke bezittingen beschermen kan. Landerijen in de nabijheid van hooftbare rivieren verdienen ongetwijfeld de voorkeur, of die zoo gelegen zijn, dat *the national road*, de groote weg, tot daartoe verlengd wordt. Bij de ontzettende snelheid waarmede de nieuwe landstroken bevolkt worden, houdt zich de regering ijverig bezig met het aanleggen van wegen. Wanneer men congres-land koopt, kan men van een gerust bezit verzekerd zijn. Maar als men van priyaat-personen koopt, moet men met voorzigtigheid en steeds met rechterlijke hulp te werk gaan, en op de plaats zelve de rigtheid van het bezit, *of the title*, buiten alle te-

(1) Het dubbelsinnig voorregt van zijn vaderland te mogen verlaten.

gespraak stellen. Zelfs de aankoop van het Philadelphia-genootschap van 11,000 acres aan de Missouri en de nieuwe Duitse stad Hermannstadt, is eene speculatie op buitengemeene winst bij afzonderlijken verkoop.

Het Engelsche staats-secretariaat der koloniën zou in Canada zeer gaarne en zeer billijk een gedeelte van zijne ometelijke bosch- en andere gronden aan ondernemers willen verkopen, die zich verbonden vlijtige Duitse handwerkslieden en landbouwers over te voeren, die betere en geschiktere handen voor de kolonisatie zouden zijn dan de talrijke drink- en vechtgrage en meestal aartslijke Ieren.

Ook op de Prins-Edwards-eilanden zagen de Engelschen gaarne Duitse landverhuizers. De grond is voortreffelijk, het klimaat als in Noord-Duitsland, en er zijn zeer goede havens maar slechts weinig hout.

Zowel van de eilanden als van het vaste land van Australië komen over het algemeen niet dan gunstige berichten van allen, die zich daarheen gewend, en verstand, werkzaamheid en eenige middelen voor het eerste begin medegebragt hebben. Ook daarheen wenschen de Engelschen Duitse kolonisten te trekken, en zou men in den prijs van den aan te koopen grond, zoowel als in de hoogte der overtocht, groote tegemoetkomingen van het Engelsche gouvernement kunnen krijgen, indien iemand voor een aanzienlijk gezelschap Duitse landverhuizers onderhandelde. Vooral staat den wolhandel eene groote omkeering uit de Zuidzee te wachten.

De Duitser is, als kolonist, als handwerksman, als kunstenaar doorgaans overal zeer gezien; maar nergens wordt hij zoo gezocht, nergens kan hij zoo zeker zijn, dat een groot gedeelte van zijn nieuw vaderland met hem zal sympathiseren als in de staten van Noord-Amerika. Uit geen oord, waarheen de Duitser zich zou kunnen wenden, zijn zulke gunstige terugwerkingen te verwachten als daar. In Westindië, in Canada, in Midden- en Zuid-Amerika is de Duitser genoodzaakt zich geheel van zijn vaderland te vervreemden. Hooge regten of het verbodstelsel van Engeland beletten hem geheel in zijne Duitse zeden, gewoonten en behoeften te voorzien. Zijne moedertal gaat verloren. Hoe geheel anders in Noord-Amerika! Van de hoofd-landingsplaatsen, New-York, Charlestown, Philadelphia, en van de verzamelpplaatsen Washington, Baltimore, Weeling, Pittsburg, Cincinnati, St. Louis, stroomden ongeveer anderhalf millioen landverhuizers van 1816 tot 1841, uit, waaronder meer dan een-half millioen Duitschers, die zich niet alleen om die middelpunten, maar overal in Pennsylvania, Virginia, Kentucky, Ohio, Maryland, Zuid-Carolina, Louisiana, Michigan, Illinois en Missouri hebben uitgebreid. In het uitgestrekte Westen, het vruchtbaarste gedeelte der Vereenigde Staten, zullen spoedig geheele staten zijn waar de Duitse taal in de scholen, de kerk, voor het gerecht, kortom in het geheele leven heerscht. De Amerikaansche tollon zijn zeer laag voor de noodigste levensbehoeften, en worden nog van jaar tot jaar verminderd. De gemeenschap met Duitschland — vooral over Bremen, dat van alle steden in Europa de meeste etablissementen in Noord-Amerika heeft — is zoo menigvuldig, de vrachten zijn zoo laag, de overtocht zoo snel en gemakkelijk (vooral door de regelmagtige stoomboot-vaart) dat de Duitschers in het binnenste van Noord-Amerika, tot groot voordeel van onze industrie, zich spoedig en gemakkelijk van de gewone Duitse behoeften zullen kunnen voorzien. Hoe gegrond dit is, blijkt het best daarnit, dat de Engelschen nu reeds in hunne dagbladen daarover aan hunnen kwaden luim lucht geven.

Vooral zijn in Amerika nog altijd gezocht schilders en volders, potbakkers, spiegel- en glaswerkers, kruidmakers, staal- en kopersmeden, bergwerkers, vergulders, steen- en boekdrackers, beeldende kunstenaars, kamergeleerden, slechte ambtanaren en staatkundige vlugtelingen, wanneer zij niets beters kunnen dan schimpen en oprijen, vinden daar slechten troost. Joden gaat het er gewoonlijk goed, ook afgezien van de nieuwe jodestad Ararat van den ondernemenden BARDOCHAI op het groote eiland in de van schepen en stoombooten wemelende Niagara.

De Noord-Amerikaansche reederijen raden nog altijd de Duitse landverhuizers aan, zich tot een enkel groot gezelschap te vereenigen, dat vooraf van alle noodige handwerken voorzien is, en zich zoo in eene weinig bebouwde en bevolkte landstreek als landbouwers verstrooid, of gezamenlijk in eene stad neder te zetten. Daartoe bevelen zij, New-Berajien, New-Harmony, vooral den staat Arkansas aan, half zoo groot als Duitschland en bijna uitsluitend door Duitschers bewoond. Op den grond rust volstrekt geene schuldenlast, van conscriptie is er geen sprake, de grond is vruchtbaar, zout, me-

talen, kalk ontbreken nergens. Hij noodige trek- en hooravee is in koop niet te duur, en vermenigvuldigt snel. Voor de eerste levensbehoefte is de jagten vischvangst zeer rijk.

Noord-Amerika draagt bepaaldelijk zorg dat grene veroordeelde misdadigers onder de overige landverhuizers worden overgestuurd. Dit zou echter welligt niet verhinderen — hetgeen juist door die hulpgenootschappen als zoo nuttig wordt aangeprezen — om onder zekere voorwaarden misdadigers-koloniën in de Noord-Amerikaansche of Engelsche bezittingen door een verdrag te grondvesten, een denkbeeld dat tot dus ver in Duitschland minder overwoogen schijnt te zijn, dan het in weerwil van vele hinderpalen werkelijk verdient.

(Vervolg hierna.)

Eene wals van Strauss.

DOCTOR. — You see her eyes are open.
GENTLEWOMAN. — Ay, but their sense is shut.

SHAKESPEARE, Macbeth.

I.

Op St. Sylvester's avond was er bal aan het hof. De groothertogin, vergezeld door de freule VAN WOLKENSTREIB, hare eerste hofdame, was in de galerij verschenen, waar zich de muziek van het regiment *Krahwinkel* bevond. Bij de verschijning der groothertogin werd de oplettendheid veel minder gewekt, dan bij die harer hofdame; en allerlei aanmerkingen vergezelden deze bij het voorbijgaan.

— Het is waarlijk te ongepast, zeide mevrouw VAN ROTHEWALD, op het bal te komen in een eenvoudige neteldoeks kleed, zonder iets in het haar, zonder kanten, zonder juweelen; 't is ongelooflijk!

— In mijnen tijd gebeurde dit niet, hernam, hare snifdoos openende, de oude gravin VAN ROLLINGEN, voormaals grootmeesteres van het hof, iets dergelijks geschiedde nooit; wijlen de groothertogin zou het niet hebben veroorloofd. Maar ook was het hof gansch wat anders, in mijn tijd; en wij zouden eene onbeschaamde als die OTTILIA VAN WOLKENSTREIB spoedig op hare plaats hebben gezet.

— Tante, tante, viel de kleine STEPHANIE in, hebt gij de boeket gezien die OTTILIA in de hand heeft? Eene boeket heerlijke mosrozen.

— Wat zegt gij daar, kleine KOTLIN? hervatte mevrouw VAN ROLLINGEN; mosrozen op St. Sylvester! gij zijt gek; men zou er zelfs in de groothertoglijke kassen geen vinden.

— En toch zegt STEPHANIE de waarheid, hernam mevrouw VAN ROTHEWALD; ik heb de boeket van de freule VAN WOLKENSTREIB zeer goed gezien, en zou wel willen weten wie haar die gegeven heeft.

— Het kan niemand anders wezen dan de prins, zeide de ex-grootmeesteres, met blijkbaar ongeduld.

— Oh neen! tante, niet hij; en als OTTILIA niet oppast, zal de prins haar ontsnappen. Hij is reeds half verliefd op de kleine lady EMILY.

— Wat! van die Engelsche met de lange haren, die haar tot de ceintuur hangen? vroeg mevrouw VAN ROTHEWALD.

— Juist; zij spreekt hem van honden en paarden, en OTTILIA zou aan haar zeer wel eene gevaarlijke mededingster kunnen vinden. Overigens, vervolgde STEPHANIE, meen ik het geheim van dien boeket te kennen. Zondag, aan de speeltafel der groothertogin, zeide OTTILIA ten aanhoore van den majoor VAN EBERSDORF, dat zij alles geven zou voor een boeket mosrozen op nieuwjaarsdag. Nu bestaat er te Dilsheim een oude Amerikaan, een schatrijk man, die zijne fortuin grootendeels besteedt aan het kweeken van bloemen; bij hem ziet men rozen in januari even als in juni...

— Wel nu! viel mevrouw VAN ROLLINGEN haar in de rede, wat bewijst dit?

— Een oogenblik, tante. De heer VAN EBERSDORF vertrok gisteren avond en kwam dezen morgen eerst juist bij tijds terug om zijne dienst bij den groothertog te doen.

— En gij meent, zeide mevrouw VAN ROTHEWALD, dat FREDERIK den ganschen nacht op weg heeft doorgebracht om rozen voor de WOLKENSTREIBS te halen? Maar waarlijk, daarover zou hij verliefd op haar moeten wezen. STEPHANIE barste uit in lagchen.

— Mijne waarde mevrouw VAN ROTHEWALD, van waar komt gij? Gij hebt dan niet gezien dat hij sedert vier weken slechts met haar den cotillon danst? Gij weet dan niet, dat hij waarlijk verliefd op haar is?

— Freule mijne nicht, zeide mevrouw VAN ROLLINGEN, gij zoudt wel doen, als gij u wat minder met een anders zaken bemoeit; gij zijt te nieuwsgierig en te praatziek; twee gebreken die ik niet dubbel mag.

— Mijne tante beknort mij nooit dan na mij alles te hebben laten zeggen wat ik wist, monpelde STEPHANIE.

— Indien EBERSDORF de freule WOLKENSTREIB bemint, hernam mevrouw VAN ROTHEWALD, dan begrijp ik, waarom hij, in weerwil van het herhaald aandringen des hofs, hardnekkig weigert HESBIETTE VAN FRANKENTHAL te huwen. Eergisteren gaf de groothertog, die veel aan dat huwelijk hecht, den graaf te kennen, dat men hem het grootkruis van den Pelikaan zou geven, den dag waarop hij de echtgenoot der FRANKENTHAL worden zou.

— En hij weigerde! riep de oude ROLLINGEN.

— Hij vroeg vier dagen bedenkens.

— Vier dagen bedenkens als het de orde van den Pelikaan geldt! Zich bedenken omtrent zulk eene gunst; en hij is slechts vijf en twintig jaar oud! Goede hemel! als ik naga dat mijn broeder eerst op zijn negen en dertigste jaar het kruis, en op zijn zes en vijftigste jaar het grootkruis kreeg, en dat wijlen de heer VAN ROLLINGEN het commandeurs-lint eerst tien dagen voor zijnen dood, in zijn vijf en zeventigste jaar, ontving, en zulks na beurtelings opperschaauker, opperkamerheer en intendant van het hof-theater te zijn geweest. O! mevrouw, wat zijn die tijden veranderd! — en de oude gravin stond op om hare verontwaardiging in eene der speelzalen te lichten.

MEVROUW VAN ROTHEWALD NAM STEPHANIE'S ARM, en beide gingen een' contredans beschouwen, die zich juist gevormd had.

— 't is toch vreemd, STEPHANIE; zie daar de freule VAN WOLKENSTREIB, die met den opperstalmeester danst, en tegenover hen EBERSDORF met de FRANKENTHAL.

— Omdat Z. K. H. den majoor gelast heeft de eerste *française* met HESBIETTE te dansen. Maar ook, zaagt gij OTTILIA'S blik toen zij haren vis-à-vis bemerkte? Ik ben overtuigd dat zij woedend is en dat FREDERIK zijn contredans duur zal betalen, want zij verfoeit de FRANKENTHAL.

— Zij! zij de konde, de trotsche OTTILIA! Zij zal nooit beminuen; en mogt het haar al gebeuren, zoo zou zij liever duizendmaal sterven dan het te laten zien. Maar ik geloof dat zij den heer VAN EBERSDORF zou willen behandelen, gelijk zij alle mannen, die haar naderen, behandelt.

— In dat geval zal zij hare partij vinden, want EBERSDORF bezit een karakter, voor het minst zoo onttembaar als het hare. Liefde tusschen die twee ware een duel op leven en dood tusschen twee fierheden.

Het onderwerp van dit gesprek, OTTILIA VAN WOLKENSTREIB, scheen geschapen om het denkbeeldig ideaal van vrouwelijke waardigheid te verwezenlijken. Niets klassikers dan de vorm van haar hoofd, noch onlaakbaarder dan de zuivere regelmatigheid harer trekken. Hare prachtige lokken, van een schoon aschkleurig blond, scheidten zich op een echt keizerlijk voorhoofd; haar trotsche blik en de gewoonlijk versmadende uitdrukking van haren mond schonen te zeggen dat er niets harer waardig op aarde was. Opgevoed aan het hof, onder de oogen der groothertogin, die haar eene schier moederlijke genegenheid betoonde, zag OTTILIA zich dra het oogpunt van den kleinen kring die haar omgaf. Hare bijzondere schoonheid, gevoegd bij hare positie, ketende aan hare voeten al de mannen van het groothertogdom, te beginnen met den erfprins zelve. De schitterende triumpfen die zij behaalde, de aanbidding en de afgunst die al hare stappen vergezelden, verstikten dra in haar hart de kiem van gevoel en liefde, die elke vrouw bij hare geboorte ontvangt, en vermeerderde tot op eene buitengewone hoogte dien dorst naar heerschen, waarvan geene vrij is. Voor OTTILIA was leyen heerschen, maar heerschen gelijkelyk over allen. Te koud om het gevoel zelfs bij een ander te waarderen, verlangde zij niet zoo zeer eene hartstogtelijke en inalgte liefde, als wel eene onbepaalde gehoorzaamzaamheid aan haren wil, eene aanhoudende voldoening harer eigenliefde. In weerwil der versmading, waarmee zij alomtegenwoordig vergodigen ontving, misschien wel uit hoofde dier onverbidde-lijke versmading, zag OTTILIA zich omringd met wanhopige en smoorlijk verliefde aanbidders. Geen man naderde haar zonder het hoofd te verliezen, en geen hunner kon met juistheid de reden gissen van de verwonderlijke almacht van dat trotsche meisje. De eenen beweerden dat men het toeschrijven moest aan een magnetischen invloed; de anderen noemden het een gevolg van dat kalme, heldere en prachtige voorkomen, hetwelk u aantrok als het gezicht van een schoon doorschijnend en zuiver meer, waarin eene onbewolkte lucht zich spiegelt. Anderen nog meenden dat men er het geheim van moest zoeken in den toon harer stem, dier zilveren, bekoorende stem, waarvoor niets kon weerstaan. Doch om de oorzaak harer onweerstaanbare magt niet te hebben kunnen uitvinden, gevoelden zij er de gevolgen

niet minder van, en allen gingen voort haar zonder hoop te aanbidden.

Toen de *française* geëindigd was, beproefde de operstalmeeester OTTILIA haar hare plaats terug te brengen, maar het gedrang belette hem meermalen den doortogt. Bij een dier gedwongen stilstanden, bevonden zij zich achter lady EMILY en hare moeder.

— Ik begrijp u niet, EMILY, zeide deze laatste, waarom hebt gij den cotillon aan den heer VAN FRANKENTHAL geweigerd?

— Omdat ik bijna zeker ben dien met den prins te dansen.

— Met den prins! hoe, heeft hij u reeds gevraagd!

— Neen, maar hij vroeg mij zoo even of ik destalen van de groothertog gezien had; vervolgens of ik van den cotillon hield, en op mijn toestemmend antwoord, zeide hij: *ik ook*. Dus gevoelt gij wel mama, is het zoo goed als had hij mij gevraagd.

De moeder schudde min of meer ongelovig het hoofd. OTTILIA, die, dank hare bekendheid met de Engelsche taal, alles verstaan had, besloot de plannen van lady EMILY te verijdelen.

— Met welken gelukkigen sterfeling danst gij de wals van middernacht (1)? vroeg de groothertogin glimlachende aan hare schoone gunsteling, toen ten half twaalf ure de eerste mate der *Gabrielle*, die puik der walsen van STRAUSS, zich lieten hooren. OTTILIA had ter naauwernood tijd om den heer VAN EBERSDORF te noemen, toen deze zijne danseres reeds kwam afhalen.

Wie niet eenigen tijd in Duitschland doorgebragt heeft, kan zich geen goed begrip maken van die bekoorlijke walsen, die beurtelings droefgeestig en dertel, verliefd en krijgshaftig, en afwisselend badwelmen en vertederen. Men moet zien met wat leven zij worden gespeeld, met wat vuur zij worden gedaust. Op een Duitsch bal zijn de muziek en de dans geen twee afzonderlijke zaken. De muziek alleen maakt geene wals van STRAUSS; het geklopper der sporen, het ridschen der kleedoren, het geruisch der voeten op den grond, zijn even noodwendig bij die walsen als de speeltuigen van het orkest.

Bij het slaan van middernacht hield de wals in; het orkest begroette met vrolijke fanfares de komst van het nieuwe jaar; men omhelsde elkander, men lichte algemeen. In de algemeene yrengde wilde FREDERIK ook gebruik maken van het zoete voorrecht hetwelk hem dit zoo gewenschte oogenblik schonk; met bewogen stem eenige onverstanebare woorden lispende, boog hij zich om op OTTILIA's voorhoofd den veroorloofden kus te nemen; maar deze sprong terug, en zag hem bloozende van toorn, van het hoofd tot de voeten, met den blik eener beleedigde koningin nam. De heer VAN EBERSDORF, verbaasd, onthutst, verzamelde met moeite koelbloedigheid genoeg, om met een gedwongen glimlach te kunnen zeggen:

— Mij dunkt, dat gij mij dit toch voor mijne rozen schuldig zijt.

— In dit geval verzoek ik u ze terug terug te nemen; geef ze aan wie gij wilt; ik hecht er niet aan.

— OTTILIA!..

— Mijneheer VAN EBERSDORF, ik weet niet wat u het recht gaf mij zoo te noemen.

FREDERIK beet zich de lippen.

De wals begon weder, en eindigde zonder dat zij elkander een woord meer hadden gezegd. De freule VAN WOLKENSTEIN, naar hare plaats teruggekeerd, gluurde nu eens naar lady EMILY, die met blijkbaar ongeduldige oogen den prins zocht, dan weder naar den majoor VAN EBERSDORF, die, naast de freule VAN FRANKENTHAL gezeten, met ongewoon vuur aan haar oor fluisterde, toen de prins zelf, in groot tenu, de borst bedekt met het groote vleeskleurige lint van den Pelikaan, zich in al zijner luister bij haar vervoegde.

Nadat de eerste woorden waren gewisseld, zeide OTTILIA: Wil Uwe Hoogheid mij veroorloven, dat ik haar naar de gezondheid van Suktan vraag?

Het geluk der Koninklijke Hoogheid schitterde bij dit treffende blijk van welwillendheid eener persoon, die zoo weinig gewoond was er te toonen. Hij zette zich naast haar en behield zich haar de voldoendste berigten te geven aangaande de gezondheid van zijn geliefkoosd paard. Toen hij zag, dat men zoo deelnemend naar hem luisterde, werd de edele opvolger der groothertoglijke kroon geheel openhartig. Hij wilde aan zijne schoone toehoorderster zijne uitgestrekte plannen ter invoering van algemeene verbetering, in alle takken van bestuur, wel onderwerpen; hij deelde haar mede, dat hij het besluit genomen had, aan zijnen hoogen vader,

(1) De middernacht-wals van St. Sylvester is, zeer gewaardeerd bij al de dansers, omdat men bij den eersten slag der klok, die het laatste uur des jaars verkondigt, het voorrecht heeft van zijne walsster te mogen omhelzen.

ter gelegenheid van de aanstaande groote manoeuvres, nieuw parade-uniformen voor al de officieren van het groothertoglijk leger te vragen, ofschoon de reglementen inhielden, dat zij er slechts om de drie jaren zouden bekomen en zij de huune nog eerst twee en een half hadden gedragen.

— Maar, merkte Z. K. H., als tot beslissend argument aan, de kleedereu hier heeren zijn waarlijk al te kaal.

De freule VAN WOLKENSTEIN was zoo innemend, luisterde met eene zoo levendige belangstelling naar alles wat de prins haar zeide, dat deze, dronken van geluk, haar, bij het opstaan, om de eer verzocht van den cotillon met haar te dansen.

OTTILIA nam aan, en wierp tevens een' zegevierenden blik aan lady EMILY toe, een anderen aan den heer VAN EBERSDORF, die nog steeds met de freule VAN FRANKENTHAL in gesprek was.

Vier dagen te voren had de freule VAN WOLKENSTEIN den cotillon van St. Sylvester aan FREDERIK beloofd. Alhoewel zij hem nu zoo even innig gekrenkt had, verbod 's graven beleefdheid en andere gevoelens, waarvan hij zich minder rekenschap gaf, hem, dijs belofte te vergeten. Op het oogenblik dat men zich voor den cotillon gereed maakte, kwam hij, wel is waar, met eene buitenmatige koelheid, haar de afspraak herinneren.

— Ik moet vergiffenis vragen voor mijn slecht geheugen, heer graaf, antwoordde zij op versmadenden toon; maar ik had vergeten wat gij mij wel herinneren wilt, en heb juist mijn woord gegeven.

FREDERIK beefde van toorn.

— Mag ik de eer hebben te weten aan wien? vroeg hij, zich geweld aandoende om kalm te schijnen;

De prins trad nader om OTTILIA de hand te geven. Ten zelfden tijde stonden lady EMILY en hare moeder op, en verlieten de zaal.

— Mijneheer VAN EBERSDORF, doe ons het genoegen den cotillon te leiden, schreeuwde de prins, en FREDERIK plaatste zich terstond met de freule VAN FRANKENTHAL ter linkerzijde van Z. K. H.

Het toeval en de duizend en eene figuren van dien grilligen dans wilden, dat de heer VAN EBERSDORF en OTTILIA zich eenige oogenblikken schier alleen nevens elkander bevonden.

— Ik bedank u, freule VAN WOLKENSTEIN, zeide de graaf op bijna verachtenden toon; ik bedank u voor de les die gij mij hebt gegeven; gij hebt u te hoog of te laag geplaatst, er schiel mij slechts over u dank te zeggen dat gij mij de oogen hebt geopend alvorens het te laat ware.

— Wat beteekent dit, heer graaf?

— Dat ik niets te doen heb met vorstelijke minnaressen.

Haar koninklijke danser kwam te spoedig terug, dan dat OTTILIA ook maar met een blik op dit beleedigend gezegde antwoorden kon; maar het trotsche meisje gevoelde zich voor het eerst van haar leven vernederd. Zij verloor er harp gewone bedaardheid bij. De woede in het hart, poogde zij hare onrust te verbergen onder een schijn van ligtzinnigheid die haar vreemd was, en gedurende het geheele souper, naast den prins gezeten, en het voorwerp zijner in het oog loopende opmerkzaamheden, veroorzaakte hare buitenmatige vrolijkheid eene algemeene verwondering.

Den volgenden dag, bij het opstaan van den groothertog, vroeg de heer VAN EBERSDORF aan zijnen souverain deszelfs toestemming om de freule VAN FRANKENTHAL te huwen; maar bij die vraag voegde hij er eene andere, namelijk om onverwijld naar buiten 's lands te worden gezonden. De groothertog, verrukt over de verwezenlijking van dit lang gewenscht huwelijk, bewilligde alles. Vier dagen later werd FREDERIK in tegenwoordigheid van geheel het hof getrouwd en verliet de residentie met zijne vrouw en zijne dépêches. (Het slot hierna.)

Advertentien.

Heden overleed, na eene kortstondige ziekte, de Heer J. A. DE RIDDER, in leven Rentmeester van Amerongen en Middachten, in den onderdom van ruim zeven en zeventig jaren, diep betreurd door zijne betrekkingen en vele vrienden.

AMERONGEN, den 27sten Mei 1841.

F. DE RIDDER, Jz.
Executeur Testamentair.

Onze jongste lieveling, ANNA GERTRUID OCTAVIA, word ons heden, in den kinderlijken leeftijd van ruim drie jaren, door den dood ontruk.

NEDERMEIJER VAN ROSENTHAL,
J. W. VAN ROSENTHAL,
den 30sten Mei 1841.
GEB. VAN ECK VAN OFERBEEK.

VOORLOOPIG BERIGT.



Men is voornemens, op nader te bepalen tijd en plaats, (denkelijk in het laatst der maand Augustus o. k.) in het openbaar te veilen:

Het aanzienlijk, uitgestrekt en net onderhouden LANDGOED, WARSBORN, met daartoe behoorende rentgevende BOERDERIJEN en PLANTADJEN;

Eenen hecht gebouwen STEENEN KOEPPEL, waaruit een heerlijk vergezigt over het omliggende Landschap, met annex BOERENWONING en daarbij behoorende aan elkander gelegene BEPOTINGEN van OPGAANDE BOOMEN en HAKHOUT, bekend onder de benaming van den Heijenoord;

Eindelijk: ruim 78 Bunders aan elkander gelegen UITERWAARDS-WEIDELAND en BOUWLAND, met BOERENWONING, de Ples genaamd.

De beide eerste percelen gelegen onder Arnhem, en het derde perceel op de Pleij, onder Huissen, in de Provincie Gelderland.

+++ DE HOOGHE RAAD der Nederlanden heeft de aan denzelve door MELCHIOR ZERVAAS, Junior, koopman te Arnhem, ingediende requeste, houdende verzoek om SURSEANCE VAN BETALING voor den tijd van twaalf maanden, en de bijlagen dier requeste gesteld in handen van de Edole Hoog Aachtbare Heeren Mr. T. BARON VAN HERZEELE en H. GEVERS, als Raden-Commissarissen, ten fine, bij artikel 911 wetboek van koophandel bepaald; en dezelfde Heeren Rader-Commissarissen hebben den suppliant, benevens alle deszelfs schuldeischers, bevolen om voor hen te compareren in eene der gerechtszalen van den Hoogen Raad, op Vrijdag den 25sten Junij 1841, des namiddags ten twee ure, ter voldoening aan artikel 912 en 913 van gemeld wetboek.

Afschrift van het verzoekschrift, benevens der bescheiden, liggen inmiddels ter inzage zoo ter griffie van den Hoogen Raad, als bij den Heer Mr. G. EVERTS, P. Pz., Advocaat te Arnhem.

EIJSSELS,
Procureur bij den Hoogen Raad.

§ § Alle degenen, die iets verschuldigd zijn aan, of te vorderen hebben van, of eenige papieren, van wat aard ook, onder zich berustende mogten hebben, concernerende den boedel en de nalatenschap van wijlen den Hoog Welgeboren Heer C. A. SIRTEMA BARON VAN GROVESTIJNS, den 11den April 1841 op het Landgoed den Keijenberg, onder Renkum, overleden, gelieven daarvan betaling, opgave of overlegging te doen, voor of uiterlijk op den laatsten Junij 1841, aan en ten Kantore van Mr. H. B. VAN DAALEN, Notaris te Wageningen.

Berlijner Gezondheids-pijpen à 80 Cents het stuk.

L. J. COMPEN, Jb. verwittigt bij deze zijne geoorde Begunstigers, dat hij van Frankfort, Leipzig en Berlijn is geretourneerd, en eene uitmuntende partij NIEUWIGHEDEN, in het vak van GANTERIEËN, tot bijzonder civiele en tevens vastgestelde prijzen; heeft mede gebragt.

* W. VAN BOEKEREN, te Groningen, heeft uitgegeven en alom verzonden:

- I. ALGEMEENE GESCHIEDENIS VAN DE VOLKEN EN STATEN DER OUDHEID, huone Zeden, Staatsleven, Beschaving, Kunsten en Literatuur; door Dr. H. RIEDEL, 1ste Deel, à f 5-00.
- II. ANDREAS HOFER OF TYROL in 1809. Een Geschiedkundige Roman; door H. E. R. BELANI, 2 deelen, met Vignet en Portret, à f 6-50.
- III. HET BELEG VAN STENWVIJK. Geschiedkundig Verhaal uit de XVIde Eeuw; door W. STORCK, met Vignet, à f 2-90.
- IV. DE GROT VAN FOSTQ, uitgegeven door HERMAN VAN APELTERN, 3 Deelen, met Vignetten, à f 10-80.

De Uitgever meent met eenig vertrouwen de aandacht van het Publiek op dit Werk te mogen vestigen, dat zich wel door het belangrijke van het onderwerp (een der merkwaardigste gebeurtenissen uit het leven van Prins MAURITS) als door den fraaijen en onderhoudenden stijl aanbeveelt. De Schrijver heeft reeds in 1830 onder dezen naam door zijn EDUARD DALHÖRST, waarmede hij het eerst hier te lande in het voetspoor van W. SCOTT trad, welverdienden lof ingeooft, en is door meerdere belangrijke Geschriften bij het Publiek bekend.

Waterhoogte te Arnhem

Don 1 Junij El 4 Palm 2 Duim; gew. 0 Duim; gev. 2 D.

Beursberigt.

Effecten-Societeit ten 4½ ure.

Maandag 31 Mei.

Gisteren waren, bij weinig handel, Integralen 57½; Ardoins 22, ½. — Heden ging er ingelijks weinig om; van Ardoins werden enkele postjes à 22 ½ ½ verhandeld, Kansbiljetten f 24½.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Bockdrukker.